

Újra: HÓEKE!

Már csak azért is: újra megpályáztuk, hogy páran az idősebbek közül újra eljuthassunk Zywiecbe síelni a mostani 10.T osztállyal. Kilenc ember tartott velük az idősebb évfolyamokról, és bátran állíthatom, hogy minden viszontagság ellenére megérte.

Hétfőn reggel indultunk, mindenkit szépen fölpackoltak a buszra, míg az oktatóink saját autójával indultak el. Az út nem telhetett el unalmasan -Murányi tanár úrnak köszönhetően- mivel amely városokon keresztülhaladtunk és ott valami fontos történt az évszázadok során, általa megtudtuk. Ezekből az információkból később a tanár úrék szervezése által vetélkedtünk is.

A hét estéin, így már hétfőin is, rendszeresek lettek az esti kártya partik, míg az oktatók és a tanárok inkább pihentek vagy éppen szervezkedtek. Murányi tanár úr gondoskodott arról, hogy a sítábor alatt lehetőleg ne a síelés miatt legyünk rosszul, hanem a sok finomságtól, amit minden reggel kiosztott úti csomagként.

Az első nap mi mint öregek szinte megveszve vártuk, hogy mehessünk, míg a fiatalabbak még mindig ódzkodtak tőle, de mi csak legyintettünk, és azt mondtuk: „Az első nap a legrosszabb. A második első fele a legnehezebb, de ha kitartotok, a vége már jó lesz. A harmadik nap pedig már remek lehet.” Némi probléma akadt a bérletünkkel, és mivel a lengyelek nem igazán hajlandók más nyelvet beszélni, ez nem jutott tökéletes megoldásra, de minket nem zavart, mivel a magasabb pályák is nyitva álltak előttünk az idei tábor alatt. Dudás Csaba tanár úr és Hegymegi Sándor, Farkas Dóra párja, kísért fel bennünket.

Fenn voltunk egy pályával a legmagasabb alatt, és igyekeztük összeszedni a régi tudást. A legidősebbeknek már ez nem igen jelentett gondot, míg mi, akik másodjára látogattunk el, kicsit nehézkesen indult el, de a nap végére igazán belejöttünk. A kis erdei túra, amit odamenet és visszamenet megtettünk, egy kissé lekócasztotta a csapatot, de látva a tizedikeseket még inkább vártuk a holnapot, hogy megmutassuk, mi már nem adjuk fel.

A szerdai napon a francia felvonóval indultunk a hegy ellen, hogy az ifjuncokat is felvigyük, mivel a csákányossal és az erdei utakon még nehéz lett volna. Egy kissé visszahőköltünk, mikor felértünk, mivel odafenn erős szél fogadott, ráadásul az első szakasról majdnem teljesen lefújta a havat is. Kissé félszegen indultunk lefelé, de a következő körre, szerencsére elállt.

A síoktatók közül a csoport egy része Farkas Dórával maradt az alsó szakaszon, míg a másik fele feljött Szász Csabával. Nehezen indult be a nap, de sokan már nagyon ügyesen haladtak, így az erdei úton jutottunk le, ami alatt zakóztunk a fák közé is, nehogy ne nevetve emlékezhessünk vissza rá. Sajnos az egyik lány lesérült, így ő nem síelhetett tovább velünk.

Csütörtökön a bagázs igazán szépen síelt. A csapat egy része felment a tetejére, míg a fiatalabbik rész, lentebb maradt az oktatókkal. Ugyanúgy voltak esések kelések, és lassan ők is megértették, hogy mekkora élvezet a fülben süvítő szél lesiklás közben.

A napot kártyapartival zártuk, míg a tanárokat az idei évben is vacsorázni hívták.

A pénteki nap is merészen és síeléssel telt. Kicsit fáradtabbak voltunk a többi naphoz képest. Este Murányi Dénes tanár úr, Nagy Ilona tanárnő és Bodolainé Makkai Erika tanárnő szervezésében vetélkedtünk egymással. Ebből síoktatóink sem maradhattak ki, a végén remekelve.

Viccesen telt az este, amit képekben és videókbán bővelkedve megörökítettek.

Szombaton nem maradhatott el a haladók és kezdők versenye sem, amit minden évben megrendeznek az oktatók. Gondolkodtunk rajta, hogy esetleg mi is rendezzünk nekik, de idén még(!) nem sikerült. Reméljük, jövőre...

Sajnos, egy rosszul jött esés miatt még egy lány lábsérülést szenvedett. Kívánunk nekik mielőbbi jobbulást!

Vasárnap nehezebben indult a reggel, mint eddig bármikor. A csapat nagy része szívesen maradt volna még síelni, de már hazafelé kellett vegyük utunkat.

A hét alatt többször az időjárás, sőt a nagy esések, a szorító bakancs, a csákányos felvonó és a fáradtság is megpróbált minket megakadályozni abban, hogy letörje a kedvünket, mi mégsem csüggedtünk el és minden nap kinn voltunk a pályákon. Persze nekünk is kellett bátorító szó nem csak a tízedikeseknek, de a végére jó csapattá kovácsolódtunk össze, és reménykedünk, hogy jövőre újra meglátogathatjuk Zywiecet, és a Pilsko hegyet új sítalpakkal, amit remélhetőleg nem kell szilvalekvárral bekenni, mint ahogy a dalban tanultuk.

„Síelő gyerek,
Sose keseregi!
Van a lónak jó nagy feje,
Búsul eleget.
Hogyha vaxa nincs,
Ami oly nagy kincs
Szilvalekvárral keni be a sítalpait.

Te is lehetsz forfärer,
Csak jól nézd meg magad.
Nadrágféket fogsz használni,
Ha pánikba vagy.

Hoci a deszkát,
Jó magyar kaját!
Csapj fel öcsém síelőnek,
A rézangyalát!.,

Köszönet jár a 10.T osztály tanárainak: Bodolainé Makkai Erika tanárnőnek, Nagy Ilona tanárnőnek és Murányi Dénes tanár úrnak kedvességükért, türelmükért, és amiért minket is (újra) elhoztak. Másfelől pedig ugyancsak hálás köszönet jár a síoktatóknak: Farkas Dórának, Szász Csabának, Dudás Csaba tanár úrnak és Hegymegi Sándornak is, aki bátran mellénk szegődött. Hisz nem csak a tizedikesek, hanem mi is számíthattunk segítségükre, ráadásul alaposan megnevettettek mindenkit.

Végül köszönet jár a buszsofőrünknek, aki átvágott egy csapat gyerekekkel Magyarország északi részén, Szlovákián és Lengyelország déli részén, hogy elvigyen minket síelni. Valóban kiérdemelte a Kárpátok Akrobatája címet.

Porogi Éva 11T

